

ἡ δὲ μήτηρ τῆς εὖρε τὴν ἡσυχίαν τῆς ἐπαναλα-
βοῦσα τὰς διακοπέσας γειτονικὰς σχέσεις, καὶ
σκέπτεται οὕτω νὰ περάνῃ τὸν βίον τῆς . . . τότε
σχεδιάζω κωμωδίαν· ἂν σὰς εἶπω ὅτι ἡ μὲν γραῦς
μὴ ἀνθέξασα εἰς τὴν τοιαύτην ζωὴν ἀπέθανεν, ἡ
δὲ Κλυταίμνηστρα μετὰ τὴν ἐντελῆ πάροδον τῆς
νεότητος ἐκλείσθη εἰς μοναστήριον . . . τότε σχε-
διάζω τραγωδίαν . . . ἐνθ' ἐγὼ μόνον εἰκόνα ἀ-
νήγγειλα ὅτι θὰ γράψω.

Α. Γρ. Κ.

Ἐκ μικροῦ βιβλιαρίου, φέροντος τὸν τίτλον «Ῥητὰ τοῦ
γέροντος Κολοκοτρώνη» καὶ λίαν δυσσευρέτου καταστάσεως σή-
μερον, ἀποσπῶμεν τὰ ἐπόμενα ἀνέκδοτα. Σ. τ. Δ.

Ἀνέκδοτα

ΤΟΥ ΓΕΡΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Εἰς τὴν Τριπολιτσᾶ εἶχον γράψει σάτυραν ἐ-
ναντίον τοῦ Κολοκοτρώνη καὶ τὴν ἐτοιχοκόλλη-
σαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν· ἦτο Κυριακὴ καὶ ἐσυνάχθη
κόσμος καὶ ἐδιάβαζεν. Ὁ Γέρο Κολοκοτρώνης ἐ-
πήγαιεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν νὰ λειτουργηθῆ, καὶ
ὅταν εἶδε τὸν κόσμον συμμαζωμένον, ἔστειλε τὸν
γραμματικόν του νὰ ἰδῇ τί τρέχει. Ὁ γραμμα-
τικὸς ἐπέστρεψε καὶ ἐμουδιαζε νὰ τοῦ εἴπῃ. Ἐ-
μαθε τέλος πάντων τί εἶναι. Τότε ἐπῆγε, τὴν ἐ-
ξεκόλλησε καὶ τὴν ἐπῆρε στὸ χέρι καὶ ὅταν ἀ-
πόλυσε ἡ ἐκκλησία, τὴν ἔδωκε τοῦ παπᾶ καὶ
τὸν ὑποχρέωσε νὰ τὴν διαβάσῃ μεγαλοφώνως εἰς
τὸν λαόν. Ἐπειτα, εἶπε, κρίνετε ἂν μὲ βρίζουν
δίκαια· καὶ τινὲς λέγουν, ἐπρόσθεσε, «ὁ κάλλι-
κος πκρᾶς μένει στὸ νοικοκύρη του».

*

Ὅσαις φοραῖς καὶ ἂν ἐγράφη εἰς ξένην στρα-
τιωτικὴν ὑπηρεσίαν, δὲν ἐκρέμασε ποτὲ φούντα
εἰς τὸ σπαθὶ του, ἐξηγῶν κατὰ γράμμα τοὺς στί-
χους τοῦ πολεμιστηρίου ἄσματος τοῦ Ῥήγα :

Κάλλιο γιὰ τὴν πατρίδα κανένας νὰ χαθῇ,
ἢ νὰ κρεμάσῃ φούντα γιὰ ξένον στὸ σπαθί.

*

Προγνώστης τοῦ θανάτου του καὶ χριστιανικὴ
ψυχὴ ἐσυγχωριώτανε μὲ ὅσους εἶχε πειραχθῆ ἢ
ἐχθρευθῆ εἰς τὴν ζωὴν του· ὅθεν καὶ ἐταξείδευ-
σεν ἐπίτηδες εἰς τὴν Ἰδραν τὸ ἔτος 1839, διὰ
νὰ ἀνταμώσῃ τὸν γέροντα, ὡς αὐτὸν. Ἀτζαρον
Κουντουριώτην· οὕτως ἐπραξέ καὶ μὲ ἄλλους ἐχ-
θροῦς του.

*

Εἰς τὸ 1821 Ἰουλίου 20 συνέτρωγαν ὁ Δημή-
τριος Ὑψηλάντης καὶ ὁ Κολοκοτρώνης εἰς τοὺς
ἴσκιους τῶν δένδρων τοῦ Ἄστρου τὴν αὐτὴν ἡμέ-
ραν ὅπου ὁ Ὑψηλάντης εἶχε φθάσει. Γίγα ψιτῆ
στρωμένη εἰς φύλλα, ἀσπὶ μὲ βρεσινόνκρασο, μισὸ
φλασκὶ διὰ ποτῆρι καὶ μαῦρο ψωμί ἦτον ἡ ἐτοιμα-
σία τοῦ γεύματος. Ὅταν ἐκάθισαν, κόβοντας ὁ
Κολοκοτρώνης τὸ ψιτὸ μὲ τὰ χερίά του, εἶπεν
εἰς τὸν Ὑψηλάντην· «Αὐτὰ εἶναι τὰ χρυσᾶ πηρού-
νια καὶ τὰ χρυσᾶ μαχαίρια τῆς Ἑλλάδος, καὶ

αὐτὸ τὸ βρεσινόνκρασο τὰ πολύτιμα κρασιά της».
Ἄρσεν εἰς τὸν φιλόπατριν Ὑψηλάντην τὸ γεῦμα
τοῦ Κολοκοτρώνη, ἐπειδὴ ἐνόησε τὸ πνεῦμά του.
Ἦθελε νὰ τὸν προλάβῃ ὁ Κολοκοτρώνης μὲ μά-
θημα, αὐτὸν ἀναθρεμμένον μὲ ὄλην τὴν πολυ-
τέλειαν τῆς εὐζωΐας, καὶ νὰ τοῦ εἰκονίσῃ τὰς
δεινοπαθείας τοῦ ἐλληνικοῦ ἀγῶνος.

*

Εἶπε μίαν φορὰν εἰς τὸν Κυβερνήτην.—Μοῦ ἔχα-
λασες τὴν Ἑλλάδα. — Γιατί; τοῦ ἀπεκρίθη ἐ-
κείνος.—Γιατὶ ἔπρεπε νὰ τὸ κάμης πέντε φράγ-
κικο καὶ 15 τὰ ἀφήσης Τούρκικο, μετὰ 20
χρόνους νὰ τὸ κάμης 10 φράγκικο καὶ νὰ τὸ ἀ-
φήσης 10 Τούρκικο, καὶ πάλιν μετὰ 20 νὰ τὸ
κάμης 15 φράγκικο καὶ νὰ τὸ ἀφήσης 5 Τούρ-
κικο, ὥστε μετὰ 20 ἄλλους τόσους χρόνους νὰ
γένῃ ὅλο φράγκικο.

*

Γέλωτα ἄσβεστον τοῦ ἐπροξενούσεν ἡ ἐνθύμη-
σις τῆς ἐπιστολῆς φίλου τινός, ὅστις τοῦ ἔγρα-
φεν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, «ἦ νὰ ἐλευθερωθῶμεν, ἦ
νὰ χαθῆτε».

*

Ὁ γέρο-Κολοκοτρώνης διηγεῖτο τὸν ἐπόμενον
μῦθον· Ἐνας Σουλτάνος μίαν φορὰν ἠθέλησε νὰ
περιγηθῆ τὸ βασιλείον του, νὰ μάθῃ τὰ διάφορα
ἦθη τῶν ὑπηκόων του, καὶ νὰ τοὺς διοικῆ ὅπως
πρέπει. Οἱ ἀλλοίκοι παρασταίνοντες εἰς αὐτὴν
τοῦ τὴν ἀπόφασιν παρασταίνοντες ὅτι εἶναι
ἄμαθος εἰς ταῖς κακοπάθειαις καὶ τοὺς κινδύνους
τοῦ ταξείδιου. Ὁ Σουλτάνος ἐπέμενε. Τότε ἕνας
γέρος Τούρκος, μὲ μεγάλην ὑπόληψιν, εἶπε τοῦ
Σουλτάνου· Εἶναι τρόπος νὰ περιγηθῆς καὶ νὰ
μάθῃς τὰ ἦθη τῶν ὑπηκόων σου χωρὶς νὰ ταξεί-
δεύσῃς· κάμῃ νὰ σοῦ φτιάσουν τσατῆρια ὅπου
ὅλα, ἀπὸ τὸ χῶμα ἕως τὰ ξύλα ὅπου ἔχουν νὰ
τὰ σκεπάσουν, νὰ ἦναι ἀπὸ τὸν τόπον ὅπου ἐπι-
θυμοὺς νὰ μάθῃς· κοιμᾶσαι ἔπειτα εἰς καθένα ἀπὸ
αὐτὰ μίαν νύκτα καὶ εἰς τὸν ὕπνον σου θὰ σοῦ
παρουσιασθῇ ὁ τόπος ἀπ' ὅπου εἶναι τὸ τσατῆρι
μὲ τοὺς κατοίκους του καὶ μὲ τὰ ἔργα ὅπου
συνεθίζουσιν, καὶ ἔτσι ἠμπορεῖς νὰ μάθῃς ὅ,τι ἐπι-
θυμοὺς, χωρὶς νὰ κακοπάθῃς ταξείδعونτας. Ὁ
Σουλτάνος ἐκαταπέσιθη εἰς τοὺς λόγους τοῦ γέ-
ροντος, καὶ ἔκαμε καὶ τοῦ ἐφτιασαν τσατῆρια ὅπως
ὁ γέρος τοῦ εἶχε παραστήσει. Τοῦ ἐφτιασαν τσα-
τῆρια ἀπὸ κερσετὲ τῆς Ρούμελης, ἄλλο ἀπὸ τῆς
Ἄνατολῆς, ἄλλο ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἄλλο
ἀπὸ τοῦ Μωρέως, καὶ εἰς καθένα ἀπὸ αὐτὰ ἐκοι-
μήθη μίαν νύκτα. Κοιμώμενος εἰς τὸ τσατῆρι τῆς
Ρούμελης εἶδε πολέμους, ἄτια νὰ χλιμιντροῦνε.
Ἐκοιμήθη εἰς τὸ τσατῆρι τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἐ-
κοιμήθη γλυκὰ ὡσάν νὰ πῆ ἀφιόνι. Ἐκοιμήθη
εἰς ἐκεῖνο τῆς Αἰγύπτου καὶ εἶδε τὸ Νεῖλο νὰ χύνη
πλημμύρα θησαυροῦ, ἀλλὰ πλούτη τυφλά. Ἐκοι-
μήθη καὶ εἰς τὸ τσατῆρι τοῦ Μωρέως, καὶ εἶδε

τρεις χιλιάδες διαβόλους με δαυλούς, αναμμένους στο χέρι να τρέχουν και να κάνουν ταραχή ανυπόφορη.

ΔΑΨΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ κ. Κ. . . ταξιδεύει.

Θέλει ν' ανοίξη τὸ κιβώτιόν του ἐντὸς τοῦ ἀτμοπλοίου, ἀλλὰ κατέχεται ὑπὸ μεγάλης ἀμηχανίας.

— Τώρα τί νὰ κάμω ; ἀναφωνεῖ ἔχασα τὸ κλειδί !

— Πράγματι εἶνε πολὺ δυσάρεστον, τῷ λέγει εἰς συνταξιδιώτης.

— Πολὺ, πάρα πολὺ δυσάρεστον.

Αἴφνης ὁ Κ. . . πλῆττει τὸ μέτωπόν του.

— Τί ζῶν ποῦ εἶμαι . . . ὅθ' ἂν τὸ ἔκλειτα εἰς τὸ κιβώτιόν μου !

* *

Μεταξὺ δύο ἀγιοπαίδων :

— Ἐχεις καὶ ῥωλόγι αἶ ;

— Καὶ βέβαια.

— Καὶ πόσο σοῦ κόστισε ;

— Δὲν ῥώτησα τὴν τιμὴν ἔδεν ἦταν κανεὶς ἔς τὸ κατὰστημα.

* *

Μεταξὺ δύο φίλων.

— Ἀλήθεια, αὐριον ἀναχωρῶ.

— Καὶ γὰρ ποῦ ;

— Πηγαίνω εἰς τὴν Ἰταλίαν.

— Διὰ ὑποθέσεις ;

— Ὅχι, χάριν διασκεδάσεως, ὡς περιηγητής.

— Παίρνεις καὶ τὴν γυναῖκά σου ;

— Δὲν ἤκουσες τί σοῦ εἶπα ; πηγαίνω χάριν διασκεδάσεως !

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Τὸ βάρος τῶν ἀηδιῶν, ὅσας μᾶς ἐπιβάλλει ὁ κόσμος, θὰ ἦτο κατὰ τὸ ἥμισυ ὀλιγώτερον, ἐὰν τὰς ἀηδίας ταύτας ὁ κόσμος δὲν μᾶς ἠνάγκαζε νὰ ὀνομάζωμεν ἡδονάς, καὶ νὰ τὰς παραδεχώμεθα ὡς τοιαύτας.

* * * Ὁ πλοῦτος καὶ ἡ εὐζωΐα δὲν εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαῖα, ἵνα μορφωθῆ κάλλιστα ὁ ἄνθρωπος, διότι τὰς πλείστας καὶ τὰς σπουδαιότερας πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα ὑπηρεσίας ὀφείλομεν εἰς ἀγενεὶς ἀνθρώπου. Ἡ εὐζωΐα δὲν συνειθίζει τοὺς ἀνθρώπους νὰ παλαίωσι πρὸς τὰ προσκόμματα, οὐδ' ἐξεγείρει τὴν αἴσθησιν τῆς δυνάμεως, ἥτις εἶνε τοσοῦτον ἀναγκαῖα πρὸς ἐνεργητικὰς καὶ ὠφελίμους πράξεις. Ἡ πενία οὐδὲν ἄλλως προϋποτίθησι τὴν δυστυχίαν· δύναται μάλιστα δι' ἰσχυρὰς προσωπικῆς ἐνεργείας νὰ μεταβληθῆ εἰς εὐλογίαν, διότι ἡ πενία ἀναγκάζει τὸν ἄνθρωπον νὰ ἀγωνίζεται κατὰ δυσχερειῶν τοῦ βίου, καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον εὐρίσκουσιν οἱ μεγάθυμοι δύναμιν, πεποιθήσιν καὶ ἐπὶ τέλους θρίαμβον, ἐνῶ οἱ νοθροὶ ἐπιτυγχάνουσι μὲν πολλάκις τῆς εὐζωΐας, ἀλλὰ μόνον διὰ τοῦ ἐξευτελισμοῦ. (Σμάτλης).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἄγεται ὅτι μέγα μέρος τῆς περιουσίας τοῦ λόρδου Βήκονσφιλδ ἐκληροδοτήθη εἰς αὐτὸν ὑπὸ χήρας τινὸς θαυμαζούσης τὴν ῥητορικὴν αὐτοῦ δεινότητα.

Τῷ 1851 ἄγνωστός τις τῷ Δισραέλῃ κυρία ἔγραψε πρὸς αὐτὸν ἐπανελημμένως αἰτουμένη συνέντευξιν. Ὁ Δισραέλης οὐδενίως ἠξίως προσοχῆς τὴν αἴτησιν ταύτην τότε δ' ἡ ἐπιστέλλουσα ἀπνηθύνθη πρὸς τὴν σύζυγόν του, προστιθεῖσα ὅτι ἦτον ἐξηκονταετής καὶ περὶ τὸ τέρμα σχεδὸν τοῦ βίου της. Ἡ κ. Δισραέλη συγκατετέθη νὰ δεχθῆ τὴν ἐπίμονον ταύτην κυρίαν, ἥτις ἐξήγησεν εἰς αὐτὴν ὅτι ἦτο χήρα ἀνωτέρου ἀξιοματικῆς τοῦ ἐν Ἰνδίας στρατοῦ, ὅτι ἐθαύμαζε θερμῶς τὴν φιλολογικὴν καὶ πολιτικὴν μεγαλοφυΐαν τοῦ Δισραέλη, καὶ ὅτι ἐπεθύμει νὰ τὸν ἀνακηρύξῃ κληρονόμον της.

Ἡ κ. Δισραέλη ἐγνωστοποίησε ταῦτα πάντα εἰς τὸν σύζυγόν της, ὅστις ἐλαβὼν τὸ πρᾶγμα ὡς ἀστείότητα ἔγραψε διασκεδάσεως χάριν εἰς τὴν ἐνθουσιωδῶς θαυμάζουσαν αὐτὸν κυρίαν ἐκείνην, ὅτι οὐδεμίαν θὰ ἐπέφερον ἐνστάσιν, ἂν ἤθελε νὰ τὸν καταστήτῃ κληρονόμον της. Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ Δισραέλης ἔλαβε μίαν ἐπιστολὴν, ἣν ἔθηκε, χωρὶς νὰ τὴν ἀποσφραγίσῃ, ἐντὸς τοῦ θυλακίου του, ὅπου καὶ τὴν ἐλησμόνησε. Ἡ ἐπιστολὴ ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδας ἔμεινεν ἐντὸς τοῦ θυλακίου, τέλος δὲ ὁ θαλαμηπῶλος του ἐκπλαγείς ὅτι εὗρεν κλειστήν εἰσέτι τὴν ἐπιστολὴν μετὰ τοσαύτας ἀπὸ τῆς παραλαβῆς της ἡμέρας, ἔφερεν αὐτὴν πρὸς τὸν κύριόν του. Ὁ Δισραέλης τὴν ἤνοιξε ἦτον ἡ γραφὴ τῆς φίλης του, ἥτις τῷ ἔγραφεν ὅτι ἐλυπεῖτο μὲν πολὺ διότι δὲν συγκατετίθετο νὰ ἔλθῃ εἰς συνέντευξιν μετ' αὐτῆς, ἀλλ' ὅτι ὅπως τῷ τεκμηριώσῃ τὴν θερμότητα τῆς συμπαθείας της ἐνέκλειεν ἐντὸς τῆς ἐπιστολῆς της γραμμάτιον χιλίων λιρῶν στερλινῶν διὰ τὰς δαπάνας τῶν προσεχῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν.

Ὁ κ. Δισραέλης ἐπεσκέψατο τότε τὴν ὑποχρεωτικὴν ἐκείνην κυρίαν, ἥτις τῷ ἔδειξε διαθήκην, δι' ἧς καθίστα αὐτὸν μοναδικὸν κληρονόμον πάσης τῆς περιουσίας της ἐπὶ τῷ ὄρω τοῦ νὰ ἐπισκέπτονται αὐτὴν ὁ Δισραέλης καὶ ἡ κυρία του δις τοῦ ἔτους εἰς τὴν ἐν Τόρκαϊν οἰκίαν της.

Μετὰ πέντε ἔτη ἡ γενναία χήρα ἀπέθανε, καὶ ὁ Δισραέλης ἐγένετο κύριος πεντήκοντα χιλιάδων λιρῶν στερλινῶν, ἀργυρῶν ἐπιτραπέζιων σκευῶν, κοσμημάτων, ὠραίας βιβλιοθήκης καὶ μεγαλοπρεπεστάτης οἰκίας.

Εἰς Ἀναγνωστῆς

Τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς φιλαργυρίας :

Ἀποθνήσκων τις νὰ γράψῃ ἐαυτὸν κληρονόμον τῆς περιουσίας του.